

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

Ο Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης υπήρξε μια από τις πιο φωτισμένες αγίες μορφές της Εκκλησίας μας, των τελευταίων δεκαετιών. Γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας, που βρίσκεται στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924 και προτού γίνει μοναχός ονομαζόταν Αρσένιος Εζνεπίδης. Στις 12 Ιουλίου 1994 ο γέροντας Παΐσιος παρέδωσε την όσια ψυχή του ήρεμα και ταπεινά στον Κύριο, τον Οποίο τόσο αγάπησε και υπηρέτησε από τη νεαρή του ηλικία. Αναπαύεται στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης.

γράφει η Σοφία Καρυπίδου, sofia@neolaia.de

Αν πάτε να προσκυνήσετε στο μνήμα του γέροντα Παΐσιου που βρίσκεται στο Ησυχαστήριο του Ευαγγελιστή Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης θα δείτε ανθρώπους κάθε ηλικίας, μικρούς και μεγάλους, που φτάνουν εκεί από τις διάφορες γωνιές της Ελλάδας αλλά και του υπόλοιπου κόσμου.

Όλοι περιμένουν υπομονετικά για να γονατίσουν στο μνήμα του γέροντα Παΐσιου και να φιλήσουν το σταυρό του. Το βλέμμα τους δείχνει ότι έχουν έρθει για να ζητήσουν -ακόμη και σήμερα- την παρηγοριά που τόσο απλόχερα έδινε ο γέροντας όσο ζούσε και που με τόσο γλυκό τρόπο εξακολουθεί να δίνει... ακόμη και τώρα που αναπαύεται η ψυχή του.

Η γαλήνη του ησυχαστηρίου σε κυριεύει και το άκουσμα της μοναδικής ψαλμωδίας θα χαρακτηρίσει ανεξίτηλα στη μνήμη και στην καρδιά σας.

Φεύγοντας, θα δείτε να σας προσφέρουν λουκούμια και νερό -ό,τι δηλαδή πρόσφερε πάντοτε και ο ίδιος ο γέροντας σε όσους τον αναζητούσαν-.

Ένα αίσθημα γνώριμο σε συνεπαίρνει, σαν να έχεις ξαναβρεθεί σε αυτό τον τόπο και ίσως για μία στιγμή νιώσετε πως καπου εκεί γύρω φανεί και ο γέροντας... που ήλθε να παρηγορήσει και να μοιράσει την

αγάπη του σε όσους πήγαν να τον συναντήσουν...

„Το να γράψει κανείς για μορφές σαν το Γέροντα Παΐσιο τον Αγιορείτη, αποδεικνύεται πολύ δύσκολο έργο, μια που «θέλει άρετήν και τόλμην» η προσέγγιση με το ιερό αυτό πρόσωπο», αναφέρει μοναχός που τον γνώρισε.

Και συνεχίζει λέγοντας: „Είναι γεγονός ότι για το μακαριστό Γέροντα, η σχετική βιβλιογραφία κάθε χρόνο που περνάει εμπλουτίζεται συνεχώς.

Αναπολώντας κατά καιρούς τη σεβάσμια μορφή του Γέροντα καθώς και τις φωτισμένες διδαχές του, που πάντα στάλαζαν σαν βάλαμο στις

ψυχές όλων που, λίγο ως πολύ, είχαμε την ευλογία να τον συναντήσουμε, μου έμενε η αίσθηση ότι όλα οσα υπέφερε καρτερικά στην ασκητική του ζωή: στερήσεις, κακουχίες, πειρασμοί, κοπιώδεις μετακινήσεις, οδυνηρές ασθένειες, τα υπέμενε από αγάπη για το Θεό και για τον άνθρωπο.

Η ζωή του, ήταν μια συνεχής διακονία αγάπης. Μιας αγάπης χωρίς σύνορα που επειδή ήταν ειλικρινής ξεκούραζε όλους όσους τη γεύονταν.

Έλεγε στους ακροατές του, υπογραμμίζοντας τη δύναμη της αγάπης: «...επειδή δεν ξέρουμε τι μας περιμένει, όσο μπορείτε, να καλλιεργήσετε την αγάπη.

Αυτό είναι το κυριότερο απ' όλα: να έχετε μεταξύ σας αγάπη αληθινή, αδελφική, όχι ψεύτικη. Πάντα όταν υπάρχει το καλό ενδιαφέρον, ο πόνος, η αγάπη, ενεργεί κανείς σωστά. Η καλοσύνη, η αγάπη, είναι δύναμη».

Μέσα από τους λόγους του Γέροντα Παΐσιου δίνονται -μέχρι και σήμερα- απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα, δίνεται κουράγιο και δύναμη σε σους την αναζητούν...

Ο γλυκός κατήφορος είναι εύκολος

Γιατί, Γέροντα, ενώ κάνουμε τόσο δύσκολα το καλό, πέφτουμε τόσο εύκολα στο κακό;

Για το καλό πρέπει πρώτα ο ίδιος ο

Ακόμη και έναν λογισμό ή έναν λόγο μπορεί να τα εκμεταλλευθεί το ταγκαλάκι.

Θυμάμαι, ήταν μια οικογένεια πολύ αγαπημένη. Κάποτε άρχισε ο άνδρας και έλεγε στη γυναίκα: "Θα σε χωρίσω". Και η γυναίκα έλεγε στον άνδρα: "Θα σε χωρίσω".

Έτσι το έλεγαν, στ' αστεία.

Το εκμεταλλεύθηκε ο πειρασμός και δημιούργησε μια μικρή δυσκολία και ήταν έτοιμοι να χωρίσουν, ούτε τα παιδιά τους σκέφτονταν ούτε τίποτε. Ευτυχώς βρέθηκε ένας Πνευματικός και τους μίλησε.

"Γι' αυτήν τη χαζομάρα θα χωρίσετε;" τους είπε.

Και έτσι συνήλθαν.

Αλίμονο, αν ήσασταν ίδιοι χαρακτήρες! Σκεφθείτε τι θα γινόταν, αν λ.χ. και οι δύο θυμώνετε εύκολα - θα γκρεμίζατε το σπίτι.

Ή, αν και οι δύο ήσασταν ήπιοι χαρακτήρες, θα κοιμόσασταν όρθιοι!...»

Σε ένα ανδρόγυνο ξέρετε τι είπα; «Επειδή ταιριάζετε, γι' αυτό δεν ταιριάζετε!».

Είναι και οι δύο ευαίσθητοι. Αν συμβεί κάτι, και οι δύο τα χάνουν και αρχίζουν: «Ωχ, τι πάθαμε!» ο ένας, «ωχ, τι πάθαμε!» ο άλλος.

Ο ένας δηλαδή βοηθάει τον άλλον να απελπισθεί πιο πολύ. Δεν μπορεί να τον τόνώσει λίγο «για στάσου, να του πει, δεν είναι και τόσο σοβαρό

άνθρωπος να βοηθήσει, να αγωνισθεί, ενώ στο κακό βοηθάει ο διάβολος.

Οι πειρασμοί στη ζωή

Γέροντα, πώς γίνεται και κυριεύομαι από τα πάθη;

Ο άνθρωπος, αν δώσει δικαιώματα στον πειρασμό, κυριεύεται από τα πάθη. Αυτό που θέλει ο Θεός, που είναι και συμφέρον σου, είναι να πετάξεις στα μούτρα του διαβόλου όλα τα πάθη. Δηλαδή να στρέψεις εναντίον του το θυμό, το πείσμα κ.λ.π.

Συνήθως εμείς οι άνθρωποι με τις αφορμές που δίνουμε, είτε με απροσεξίες είτε με υπερήφανους λογισμούς, επιτρέπουμε στον εχθρό να μας κάνει κακό.

Στη διαφορά των χαρακτήρων κρύβεται ή αρμονία του Θεού.

Μου λένε μερικοί άνδρες:

«Δεν συμφωνώ με τη γυναίκα μου - είμαστε αντίθετοι χαρακτήρες.

Άλλος χαρακτήρας εκείνη, άλλος εγώ! Πώς κάνει τέτοια παράξενα πράγματα ό Θεός;

Δεν θα μπορούσε να οικονομήσει μερικές καταστάσεις έτσι, ώστε να ταιριάζουν τα ανδρόγυνα, για να μπορούν να ζουν πνευματικά;».

«Δεν καταλαβαίνετε, τους λέω, ότι μέσα στη διαφορά των χαρακτήρων κρύβεται η αρμονία του Θεού;

Οι διαφορετικοί χαρακτήρες δημιουργούν αρμονία.

αυτό που μας συμβαίνει».

Και στην αγωγή των παιδιών, όταν οι σύζυγοι είναι διαφορετικοί χαρακτήρες, μπορούν περισσότερο να βοηθήσουν. Ο ένας κρατάει λίγο φρένο, ο άλλος λέει: «Αφησε τα παιδιά λίγο ελεύθερα».

Αν τα στριμώξουν και οι δύο, θα χάσουν τα παιδιά τους. Και αν τα αφήσουν και οι δύο ελεύθερα, πάλι θα τα χάσουν. Ενώ έτσι βρίσκουν και τα παιδιά μία ισορροπία.

Θέλω να πω ότι όλα χρειάζονται.

Φυσικά, δεν πρέπει να ξεπερνούν τα όρια, αλλά ο καθένας να βοηθάει τον άλλον με τον τρόπο του. Αν φας λ.χ. κάτι πολύ γλυκό, θέλεις να φας και κάτι που είναι λίγο αλμυρό...

Το παράδειγμα των γονέων.

Γέροντα, όταν το παιδί δεν υπάκουει και αντιδρά, πώς πρέπει να φερθούν οι γονείς;

Για να μην υπάκουει το παιδί και να φέρεται άσχημα, κάτι θα φταίει.

Μπορεί να βλέπει άσχημες σκηνές ή να ακούει άσχημα λόγια μέσα στο σπίτι ή έξω από αυτό.

Πάντως τα παιδιά στα πνευματικά θέματα τα βοηθούμε κυρίως με το παράδειγμα μας, όχι με το ζόρισμα.

Πολλοί γονείς μαλώνουν μπροστά στα παιδιά και τους δίνουν άσχημα μαθήματα. Τα καημένα τα παιδιά θλίβονται. Αρχίζουν μετά οι γονείς, για να τα παρηγορήσουν, να τους κάνουν όλα τα χατίρια.

Πηγαίνει ο πατέρας και καλοπιάνει το παιδί: «τι θέλεις, χρυσό μου, να σου πάρω;».

Πηγαίνει και η μάνα, το καλοπιάνει κι εκείνη και τελικά τα παιδιά μεγαλώνουν με νάζια και καμώματα...

Όταν τα παιδιά βλέπουν τους γονείς τους να έχουν αγάπη μεταξύ τους, να έχουν σεβασμό, να φέρονται με σύνεση, να προσεύχονται κ.λπ., τότε αυτά τα τυπώνουν στην ψυχή τους.

Γι' αυτό λέω ότι η καλύτερη κληρονομιά, που μπορούν να αφήσουν οι γονείς στα παιδιά τους, είναι να τους μεταδώσουν τη δική τους ευλάβεια...

Η αγάπη μεταξύ των συζύγων

Έγραψες Γερόντισσα, ευχές στον Δημήτρη που παντρεύεται;

Φέρε την κάρτα να συμπληρώσω κι εγώ: «Ο Χριστός και η Παναγία μαζί σας. Σου δίνω ευλογία, Δημήτρη, να μαλώνεις με όλον τον κόσμο, εκτός από την Μαρία! Το ίδιο και στην Μαρία!».

Για να δω, θα καταλάβουν τι εννοώ;

Με ρώτησε κάποιος:

«Γέροντα, τι ενώνει περισσότερο τον άνδρα με τη γυναίκα;».

«Η ευγνωμοσύνη», του λέω.

Ο ένας αγαπάει τον άλλον γι' αυτό που του χαρίζει. Η γυναίκα δίνει στον άνδρα την εμπιστοσύνη, την

αφοσίωση, την υπακοή. Ο άνδρας δίνει στη γυναίκα τη σιγουριά ότι μπορεί να την προστατέψει.

Η γυναίκα είναι η αρχόντισσα του σπιτιού, αλλά και η μεγάλη υπηρέτρια - ο άνδρας είναι ο κυβερνήτης του σπιτιού, αλλά και ο χαμάλης.

Για να ζήσουν αρμονικά, χρειάζεται να βάλουν εξ αρχής ως θεμέλιο της ζωής τους την αγάπη, την ακριβή αγάπη, που βρίσκεται μέσα στην πνευματική αρχοντιά, στη θυσία, και όχι την ψεύτικη, την κοσμική, την σαρκική. Αν υπάρχει αγάπη, θυσία, πάντα έρχεται ο ένας στη θέση του άλλου, τον καταλαβαίνει, τον πονάει.

Όταν υπάρχει αγάπη, και μακριά να βρεθεί ο ένας από τον άλλον, αν οι περιστάσεις το απαιτήσουν, κοντά θα βρίσκεται, γιατί την αγάπη του Χριστού δεν την χωρίζουν αποστάσεις.

Όταν όμως, Θεός φυλάξει, τα ανδρόγυνα δεν έχουν αγάπη μεταξύ τους, μπορεί να βρίσκονται κοντά, αλλά στην πραγματικότητα βρίσκονται μακριά.

Γι' αυτό πρέπει να προσπαθήσουν να διατηρήσουν σε όλη την ζωή τους την αγάπη, να θυσιάζεται ο ένας για τον άλλον.

Να βοηθούμε τους νέους να ακολουθήσουν την κλίση τους

Κάθε άνθρωπος έχει την κλίση του. Ο Καλός Θεός έπλασε τον άνθρωπο ελεύθερο.

Έχει αρχοντιά σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου και αφήνει ελεύθερο τον καθέναν να ακολουθήσει τον δρόμο που τον αναπαύει. Δεν τους βάζει όλους στην ίδια γραμμή με μια στρατιωτική πειθαρχία.

Γι' αυτό οι νέοι ας αφήσουν τον εαυτό τους ελεύθερο στον πνευματικό χώρο της ελευθερίας του Θεού.

Δεν βοηθιούνται, αν εξετάζουν ποια ζωή ακολούθησε ή θα ακολουθήσει ο τάδε ή... η τάδε.

Η απόφαση για την ζωή που θα ακολουθήσουν πρέπει να είναι δική τους. Όλοι οι άλλοι μόνον απλές γνώμες μπορούμε να εκφράσουμε και το μόνο δικαίωμα που έχουμε είναι να βοηθούμε τις ψυχές να βρουν τον δρόμο τους...

Ειλικρινά, όποια ζωή κι αν ακολουθήσει ένας νέος που γνωρίζω, θα χαρώ και πάντα θα έχω το ίδιο ενδιαφέρον για την σωτηρία της ψυχής του, φθάνει να είναι κοντά στον Χριστό, μέσα στην Εκκλησία μας. Θα νιώθω αδελφός του, γιατί θα είναι παιδί της Μητέρας μας Εκκλησίας...

Αν κάποιος με ρωτήσει, του λέω: «Να κάνεις αυτό που σε αναπαύει, φθάνει να είσαι κοντά στον Χριστό».